

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

WAT IS EEN DEGENERATIEZIEKTE?

In zijn studie over mytonia congenita komt collega SANDERS tot de conclusie, dat dit geen degeneratieziekte is. Uit den tekst zou ik opmaken, dat hij onder een degeneratieziekte verstaat een ziekte, die met geestelijke afwijkingen verband houdt. Uit zijn slotsom echter, waar als 3e staat, dat het geen degeneratieziekte is en bovendien als 4e nog eens, dat er geen verband bestaat met geestelijke afwijkingen moet ik besluiten, dat mijn opvatting niet geheel juist is.

Voor mij hoort het begrip degeneratieziekte meer bij verlaten, ietwat vage opvattingen uit den bloeitijd van het Darwinisme, dan bij de theorie van MENDEL.

Misschien wil collega SANDERS met een enkel woord duidelijk maken wat hij onder een degeneratieziekte verstaat.

Amsterdam, 24 Februari 1935.

F. WIBAUT.

Collega WIBAUT heeft in zooverre gelijk, dat het theoretisch beter ware geweest het woord degeneratieziekte niet te gebruiken. Toch heb ik dat gedaan, omdat VISSER en anderen in hun publicatie over de mytonia congenita het woord „Degenerationskrankheit” gebruiken, waarvan ieder de bedoeling begrijpt. Dat ik onder degeneratieziekte niet alleen bepaalde geestelijke afwijkingen samenvat, is duidelijk. Beter is het, het woord: minderwaardigheidsziekte te gebruiken, waaronder dan verstaan wordt elke erfelijke afwijking, welke phaenotypisch tot gevolg heeft, dat het individu in een minder gunstigen toestand komt. Het woord degeneratie is echter in het medisch vocabularium zoo gebruikelijk, dat het mij geen bezwaar lijkt dit woord te blijven toepassen, al heeft het zijn ontstaan misschien te danken aan opvattingen, die thans niet meer algemeen worden gedeeld.

J. SANDERS.

HET ARTSEN-NOODFONDS.

Het Artsen-Noodfonds, in 1933 opgericht met het doel, den nood te lenigen van de collega's, die Duitschland moesten verlaten, is, daar er geen giften meer binnenkomen, aan het einde van zijn taak geraakt. Wij meenen thans aan de Nederlandsche artsen verslag te moeten uitbrengen over de werkzaamheden van het Noodfonds.

Tot eind Augustus 1934 is binnengekomen een bedrag van ongeveer f 4.800.—. Hieronder boekten wij een 5-tal giften van f 100.—, één zelfs van f 160.—, terwijl de afdelingen Zaanland en Twenthe ons verblijdden met giften van respectievelijk f 200.— en f 100.—. Van een niet-geneeskundige werd een bijdrage van f 135.— ontvangen. De resterende bedragen werden ons in bijdragen van f 50.—, f 25.—, f 10.— en minder toegezonden.

In totaal hebben 200 geneesheeren ons geldelijken steun verleend, dit is nog geen 5 pCt..

Het grootste deel der uitgaven diende tot ondersteuning van Duitse collegae, die hier niet in hun levensonderhoud konden voorzien. In den regel droegen wij de helft bij, de andere helft werd door het Algemeen Comité voor Joodsche vluchtelingen bijgedragen. In twee gevallen hebben we een som in eens verstrekt met behulp waarvan het den betreffenden collegae mogelijk werd een niet-medischen werkkring te vinden, waardoor zij in hun onderhoud konden voorzien. Twee collegae, die, omdat zij van oorsprong Nederlander waren, van den Minister toestemming verkregen hier te studeeren en een Nederlandsch diploma te verwerven, hebben wij gemeend daarbij te moeten helpen.